

Op jacht

Vanuit de lucht zag Windhoek International Airport er klein uit. Een hoofdgebouw van één verdieping. Een paar palmen. Een verkeerstoren die er modern uitzag maar laag was, lager nog dan de palmen. Op de grond: propellervliegtuigen, een paar privéjets en drie grotere vliegtuigen. Eromheen: een regelrechte savanne.

Ratko kauwde als een bezetene op zijn kauwgum. Hield zijn armleuning stevig vast. Het vliegtuig slingerde voor de landing. Sommige dingen had hij zijn hele leven voor zichzelf gehouden – zijn kloterige maag, de nachtmerries na spierklussen en dit: vliegangst. Maar die was er altijd geweest. Net een oud wijf.

De gezagvoerder informeerde. Temperatuur dertig graden, dank u dat u hebt gekozen met British Airways te vliegen. Ratko dacht eraan hoe het zou branden: de Afrikaanse hitte.

Hij was verrast toen hij de frisse lucht in liep. Die was hartstikke oké – niet die vochtigheid van Split of Pristina. Een briesje erbij. Maar het stof: dat schrijnde toen het in zijn gezicht waaide.

Dubbele gevoelens. Hij verheugde zich op de jacht op groot wild. Zoals Goran zei toen hij over de reis had verteld: ‘Alle jagers hebben een droom. Ik zou een moord doen voor een jachtsafari in Afrika.’ Maar Ratko had pas zijn jachtexamen in Zweden gedaan en was nooit echt op jacht geweest. Hij kon alleen vergelijken met die paar keren dat hij als kind met zijn vader op pad was geweest en op wilde honden had

geschoten. Hij wist: ik snap misschien niet hoe groots dit is, maar toch – het wordt vast leuk. Aan de andere kant: hij was niet zeker van zijn reisgenoten. Drie Zweedse kerels en Radovan Kranjic – de vanzelfsprekende koning van de Joegomaffia. Hoe erg maffia ze tegenwoordig dan ook waren, in Jokso's tijd in de jaren tachtig en negentig was het anders. Maar Radovan was oké, Ratko werkte al meer dan tien jaar voor hem. Die anderen waren lastig. Zo vaak kwam hij mensen als zij niet tegen. Zelfverzekerd, bruingebrand, vol grappen die Ratko niet snapte. Ze straalden macht uit, maar niet van die macht die Rado of Ratko konden hebben. Spierkracht, macht van afpersers, macht door angst. Nee, dit was Zweedse macht. De beleefde, opgewekte macht die alleen mensen die werkelijk aan de top zitten gebruiken. Een diepe, natuurlijke autoriteit waar een mens als Ratko nooit in de buurt kwam. Hij kon in fondsen beleggen, een Volvo V70 rijden en elk jaar naar het Songfestival kijken. Hij kon relatief vermogend zijn, berucht in Stockholm, een factor om rekening mee te houden. Het deed er niet toe. Een man als hij wist dat het tijdelijk was, dat het over kon zijn op het moment dat de tegenpartij iets doms deed – een mes trok, een vuurwapen, drie vrienden met honkbalknuppels. Maar voor de Zweedse mannen: hun macht was eeuwig en onvoorwaardelijk.

Maar misschien was die hele feeling van zenuwen gewoon het effect van zijn opdracht. Hij was hier niet alleen om op dieren te jagen.

Ratko had de anderen ontmoet op Arlanda. De mannen begroetten hem vriendelijk. Ze checkten in bij de balie van de businessclass. Verdwenen in een of andere lounge. Zaten op andere plaatsen in het vliegtuig. Bij de transfer op Heathrow: idem dito. Radovan stapte op Ratko af en knikte, knipoogde. Boodschap: ik moet bij die kerels blijven, dat snap je vast wel? Het leek alsof Rado zich meer op de jacht verheugde dan

iets anders waar Ratko hem op had zien wachten. Ze hadden hoogstens vijf minuten gepraat, maar de boss wist meer dieren te noemen dan Ratko ook maar in het Servisch kon zeggen. Koedoe, oryx, knobbelzwijn, springbok en blijkbaar de duurste van allemaal – de neushoorn. En misschien, als de jachtleider zich een beetje liberaal opstelde: de leeuw. Namibië: het paradijs voor wild.

Drie uur wachttijd op Heathrow. Die kerels en Radovan in de gold lounge. Ratko liep rond in de taxifreewinkels. Alcohol een stuk duurder dan toen hij afgelopen maand naar het vaderland was geweest – maar goedkoper dan in Zweden. Hij kocht een Glenfiddich en twee Ralph Lauren-deodorants. Kwijlde bijna een halfuur bij de Cartier- en Breitling-horloges. Cartier Santos: gigantisch, goudachtig, gruwelijk lekker. Zeventig ruggen – Ratko kon hem kopen. Dat ging nu prima. Maar, vandaag niet: hij had Radovan beloofd zich gedeisd te houden.

Hij ging in een bar zitten en bestelde een draught. Nam grote, trage slokken. Een Engelse voetbalwedstrijd op de tv aan de muur. Namibië was misschien het paradijs voor wild. Maar deze reis tot nu toe: het paradijs van verveling.